

РЕШЕНИЕ

№ 5537

гр. София, 29.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 114 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: КОНСТАНТИН Н. П.

при участието на секретаря ВАЛЕРИЯ Н. ВАСИЛЕВА
като разглежда докладваното от КОНСТАНТИН Н. П. Административно наказателно дело № 20211110210174 по описа за 2021 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58д и следващите от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН)

Образувано е по жалба на Г. Т. П. с ЕГН ***** срещу Наказателно постановление (НП) № 712/07.06.2021 г., издадено от директора на СДВР, с което на основание на чл.209а, ал.1 от Закона за здравето (ЗЗ) на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 (триста) лева.

В подадената жалба се посочва, че обжалваното постановление е незаконосъобразно, издадено в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения и като такова следва да бъде отменено от съда.

В съдебното заседание, жалбоподателят редовно призован, не се явява, представлява се от упълномощен представител адв. ** Р., който поддържа подадената молба и моли НП да бъде отменено. Претендират се разноси.

Въззиваемата страна - директорът на СДВР, редовно призован, също не изпраща представител. Изпратени са писмени бележки от упълномощен представител юрисконсулт **. Поддържа се тезата, че НП е законосъобразно и правилно. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните, служебно провери атакуваното наказателно постановление, обсъди събраните по делото доказателствени материали (поотделно и в тяхната съвкупност), съобрази законовите разпоредби, приема за установено следното:

На 31.03.2021 г. около 19:30 ч. в гр. **** жалбоподателят на Г.

Т. П. с ЕГН ***** се е намирал на закрито обществено място - търговски обект и не е

имал поставена защитна маска на лицето си за еднократна или многократна употреба, покриваща носа и устата, в условията на обявена в Република България извънредна епидемична обстановка с Решение № 325/14.05.2020 г. на Министерски съвет (МС) и удължена с Решение № 378/12.06.2020 г. на МС на Република България, с Решение № 418/25.06.2020 г. на МС на Република България, с Решение № 482/15.07.2020 г. на МС на Република България, с Решение № 525/30.07.2020 г. на МС на Република България, с Решение № 609/28.08.2020 г. на МС на Република България и с Решение № 673/25.09.2020 г. на МС на Република България, и въведената на основание чл. 63, ал. 4 от Закона за здравето, Заповед № РД-01-609/21.10.2020 г., I, т.7 съгласно която, всички лица, когато се намират в закрити обществени места, в т. ч. транспортни средства за обществен превоз, лечебни и здравни заведения, аптеки, оптики, национални центрове по проблемите на общественото здраве, административни учреждения и други места, в които се обслужват или имат достъп гражданите, железопътни гари и автогари, летища, метростанции, търговски обекти, църкви, манастири, храмове, музеи и др., са длъжни да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба, или друго средство, покриващо носа и устата (в т.ч. кърпа, шал, шлем и др.), която се използва съгласно препоръките в приложение № 3. Въз основа на това е бил спрян за проверка от М. Г. на длъжност „младши инспектор“ при 09- РУ СДВР, след което мусъставен акт за установяване на административно нарушение от (АУАН) № 774448/31.03.2021 г. В законоустановения срок по чл.44, ал.1 от ЗАНН не е постъпило възражение.

Въз основа на АУАН 774448/31.03.2021 г. директора на СДВР, издал процесното НП, с което на жалбоподателя Г. П. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 (триста) лева за нарушение на чл.209а, ал.1 ЗЗ.

Горната фактическа обстановка се установява от показанията на свидетел М. Г., както и от приложените по реда на чл. 283 от НПК писмени доказателства.

Съдебният състав извърши внимателна преценка на показанията на свидетел М. Г., и прецени, че показанията му са пълни, последователни и логични, без вътрешни противоречия, като в тях актосъставителят излага своите преки и непосредствени възприятия относно извършването на проверката, констатираното нарушение и съставянето на АУАН за него, т. е. показанията на същият се явяват източник на пряка доказателствена информация по случая и затова съдът ги кредитира изцяло.

За цялостното изясняване на обстоятелствата по делото способстват и писмените доказателства по делото, които са надлежно приобщени към доказателствените материали, затова съдебният състав ги кредитира, доколкото същите допълват събраните от съда гласни доказателства.

Цялостният анализ на всички доказателствени материали според съдебния състав води до еднозначни изводи относно фактическите обстоятелства по конкретния случай, изложени по-горе, като релевантните факти са установени с достатъчно, при това валидни и категорични доказателства по делото.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от лице, спрямо което е наложено административно наказание, т.е. от субект с надлежна процесуална легитимация, като същата е подадена в преклузивния седемдневен срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата обаче е неоснователна по следните съображения: Съдът констатира, че са съобразени императивните процесуални правила при издаването и на двата административни акта - тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, чл. 57 и чл. 58 ЗАНН. Налице е пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП. Въведени са всички съставомерни признаци на съответно приложимия състав на чл. 209а, ал. 1 от 33. Надлежно отразени са обстоятелствата, при които е извършено нарушението - време, място, форма и съдържание на изпълнителното деяние, ведно с материалните разпоредби, установяващи позитивни правила, чието неизпълнение се санкционира. Приложената към фактологията норма на чл. 209а, ал. 1 от 33, бланкетна по своя характер, е изпълнена с препратки към други актове, в които се конкретизира противоепидемичната мярка, каквито в случая са Закона за здравето (чл. 63, ал. 4 и чл. 63а, ал. 1), както и раздел I, т. 7 от издадената от министъра на здравеопазването Заповед № РД-01-609 от 26.10.2020 г. за въвеждане на временни противоепидемични мерки на територията на Република България.

Административнонаказателната отговорност на жалбоподателя Г. П. е ангажирана на основание чл. 209а, ал. 1 от 33, като му е наложено административно наказание "Глоба" в размер на 300, 00 (триста) лева за нарушение на заповед на министъра на здравеопазването. Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от Закона за здравето при възникване на непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите от епидемично разпространение на заразна болест с цел защита и опазване живота и здравето на гражданите се обявява извънредна епидемична обстановка, като в ал. 4 от същия член е предвидено, че министърът на здравеопазването въвежда със заповед временни противоепидемични мерки по предложение на главния държавен здравен инспектор за територията на страната или за отделна област от нея. С Решение на Народното събрание на РБ от 13.03.2020 г., по предложение на Министерския съвет и на основание чл. 84, т. 12 от Конституцията на Република България и във връзка с разрастващата се пандемия от COVID-19 е обявено извънредно положение върху цялата територия на Република България, като съгласно т. 2 е възложено на Министерския съвет да предприеме всички необходими мерки за овладяване на извънредната ситуация във връзка с пандемията от COVID-19. В съответствие с обявеното извънредно положение Министърът на здравеопазването е издал заповеди във връзка с овладяване на извънредната епидемична обстановка, които впоследствие са многократно изменени. Сред тях е и Заповед № РД-01-609 от 26.10.2020 г. е въведена посочената в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление противоепидемична мярка, а именно задължението за всички лица, които се намират в закрити обществени места, в т. ч. транспортни средства за обществен превоз, лечебни и здравни заведения, аптеки, оптики, национални центрове по проблемите на общественото здраве, административни учреждения и други места, в които се

обслужват или имат достъп гражданите, железопътни гари и автогари, летища, метростанции, търговски обекти, църкви, манастири, храмове, музеи и др., да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба, или друго средство, покриващо носа и устата (в т.ч. кърпа, шал, шлем и др.). Към момента на съставяне на АУАН горепосочената заповед е създавала задължения, непосредствено е засегнала права, свободи и законни интереси на неопределен брой лица, сред които и извършителя на процесното нарушение.

Съгласно чл. 209а, ал. 1 33, на което основание е санкциониран жалбоподателят, "който наруши или не изпълни въведени от министъра на здравеопазването или от директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 4, 7, 10 или 11 и чл. 63а, ал. 1 или 2, освен ако деянието не съставлява престъпление, се наказва с глоба от 300 до 1000 лв., а при повторно нарушение - от 1000 до 2000 лв. Бланкетната норма на посочената разпоредба, с която се санкционира неправомерното поведение на даден правен субект, се запълва по пътя на препращането от съответните правни норми, които уреждат дължимото поведение или неизпълненото предписание - в конкретния случай цитираната в АУАН и НП заповед на министъра на здравеопазването.

Субект на административнонаказателната отговорност по чл. 209а, ал.

1 от 33 е всеки гражданин, който е длъжен да познава закона и да е наясно със санкционните последици от неизпълнението на императива на правната норма в предвидените случаи.

Съгласно чл. 6, ал. 1 ЗАНН, административно нарушение е това деяние, което нарушава установения ред на държавното управление, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред. За изпълването в конкретния случай и на субективна страна на нарушението на чл. 209а, ал. 1 от 33 не е необходимо деецът да е действал умишлено, тъй като нормата не изисква конкретна форма на вина, за да се счете нарушението за съставомерно, т. е. то може да бъде извършено както при умисъл, така и при непредпазливост. Съгласно чл. 7, ал. 2 от ЗАНН, непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи, като в разпоредбата на чл. 209а, ал. 1 от 33 не се изключва наказуемостта при тази форма на вината.

От материалите по делото и по-конкретно от събраните в хода на съдебното производство гласни доказателства, извлечени чрез разпит на допуснатия свидетел, се установява по безспорен начин, че на 31.03.2021 г. Г. П. се е намирал в закрито обществено място - търговски обект магазин „Кауфланд“ без да е имал поставена маска за лице за еднократна или многократна употреба, или друго средство, покриващо носа и устата (в т.ч. кърпа, шал, шлем и др.).

От субективна гледна точка деянието е извършено с пряк умисъл, тъй като санкционираното лице, тъй като той е предвиждал извършването на деянието, съзнавал е неговия общественоопасен характер, като във волеви аспект е искал и пряко е целял неговото извършване и настъпване на общественоопасните последици.

С оглед на изложеното се налага изводът, че Г. П. е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушението, визирано в разпоредбата на чл. 209а, ал. 1 от 33, и напълно правилно и законосъобразно е била ангажирана административнонаказателната му

отговорност.

За пълнота следва да се отбележи, че процесното нарушение не следва да се третира като маловажно по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Преценката за приложението на визириания нормативен регламент винаги е фактическа и се предопределя от спецификите на всеки отделен случай. Установените в практиката критерии за неговото дефиниране са свързани с естеството на засегнатите обществени отношения, липсата или незначителността на настъпилите общественоопасни последици и обстоятелствата, при които нарушението е намерило проявление в обективната действителност - време, място, обстановка, механизъм и т. н. Съгласно разпоредбата на чл. 93, т. 9 НК "маловажен случай" е този, при който извършеното престъпление (административно нарушение) с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид. В случая не се разкрива липса или незначителност на вредните последици. Не е налице и третата алтернатива от визирираната дефинитивна норма, а именно "други смекчаващи обстоятелства", които да редуцират степента на обществена вредност на нарушението съпоставима с нарушенията от същия вид. Очертаната фактология не указва наличието на изключителни обстоятелства, които да са довели до проявата и чиято поява следва да бъде съобразена. Не е за пренабрегване и обстоятелството, че изследваното деяние е осъществено към момент на интензивно развитие на пандемична вълна от разпространението на COVID-19 в страната, за което свидетелстват обявленията на Министерството на здравеопазването от този период. Именно това е послужило за основание за приемането на решение за ново удължаване срока на обявената извънредна епидемична обстановка. Наблюдавано е съществено нарастване на заболяемостта във всички възрастови групи и прираст в броя на хоспитализираните лица. Носенето на предпазна маска е утвърдено като една от основните и най-ефективни протиепидемични мерки за превенция срещу разпространението на вирусната инфекция, съответно неспазването обуславя високото ниво на обществена опасност на деянието.

От своя страна, административнонаказващият орган, правилно и законосъобразно е санкционирал жалбоподателя Г. П. на основание чл. 209а, ал. 1 от 33, в която е предвидена отговорност за неизпълнение на въведени със заповедите на министъра на здравеопазването протиепидемични мерки. Налице е пълно съответствие между словесното описание на релевантната фактическа обстановка в акта, очертана чрез изискуемата се конкретика, нейното последователно възпроизвеждане в атакуваното наказателно постановление и възприетата цифрова квалификация. В случая няма основание да се коментира наличието на отрицателната предпоставка, визирана от законодателя в санкционната норма, а именно "извършеното да не съставлява престъпление", доколкото не се разчитат данни в тази насока. Ето защо, съдът намира, че материалният закон е приложен правилно.

Разпоредбата на чл. 209а, ал. 1 от 33 въвежда относително определен размер на глобата за физически лица за нарушенията, които се санкционират с нея от 300,00 до 1000,00 лева. Наказващият орган е наложил на жалбоподателя глоба от 300,00 лева, като е преценил обуславящите отговорността обстоятелства и обосновано е споделил като справедлив

предвидения от закона минимален размер.

Съдът констатира, че съобразно изложените фактически и правни доводи, протеклата извънсъдебна фаза на административнонаказателното производство по установяване на административно нарушение и по налагане на административно наказание не е опорочена поради допуснати съществени процесуални нарушения, а отговорността на дружеството е ангажирана правилно. Ето защо, така издаденото наказателно постановление следва да бъде потвърдено изцяло.

При този изход на спора и с оглед направеното искане на въззиваемата страна за присъждане на юрисконсултеко възнаграждение, съдът намира същото за основателно, тъй като издаденото НП се потвърждава. Съгласно чл. 63д, ал. 5 от ЗАНН в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 150 лв., поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум. Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 5 ЗАНН и чл. 63д, ал. 4 ЗАНН, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 712/07.06.2021 г., издадено от директора на СДВР, с което на жалбоподателя Г. Т. П. с ЕГН ***** е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 (триста) лева за нарушение чл.209а, ал.1 ЗЗ.

ОСЪЖДА жалбоподателя Г. Т. П. на основание чл. 63 д, ал. 4 от ЗАНН, да заплати в полза на СДВР сумата от 80 (осемдесет) лв. за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните пред Административен съд - София град в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му

Съдия при Софийски районен съд: _____